

[Kirsten Jacobsen]

være et socialt velafbalanceret boligmarked. Jeg vil gerne spørge ministeren: Når nu man laver denne tilføjelse, betyder det så, at man ikke længere går ind for fri huslejedannelse?

Og så sagde ministeren, at det jo var en langvarig proces. Jeg kunne godt tænke mig at spørge: Hvor langvarig mener ministeren egentlig den proces skal være? Jeg tror, vi alle sammen kan huske 1968. Da mente man, den proces skulle vare 8 år, og efter 8 år opdagede man, at man var kommet endnu længere væk, end man var, da man startede, og man gentog succesen i 1974. Og nu 21 år efter er vi ikke kommet et skridt videre, så det kunne være rart at få at vide, hvor langvarig en proces ministeren egentlig mener.

Og så kunne jeg også godt tænke mig at spørge ministeren, om man slet ikke i regeringen har overvejet at give de her grundejere lidt mere afkast end det, de får i øjeblikket, hvor de skal nøjes med et 7 pct.s afkast af en oldgammel vurdering. Det er lige før, at jo flere år, der går, jo mere ligner det en nationalisering.

Jeg må indrømme, at jeg ikke forstår, at en eneste privat grundejer her i landet kan stemme på Det Konservative Folkeparti eller Venstre med den boligpolitik, som de efterhånden står for.

Og jeg konstaterer altså, at regeringen ingen boligpolitik har, men den fortsætter den her reguleringspolitik, og den gøres oven i købet værre, og det betyder, at man i de såkaldt borgerlige partier overhovedet ikke har lært noget af de sidste 50 års reguleringer.

Jørgen Estrup (RV):

I anledning af fru Kirsten Jacobsens sidste konstatering af, at regeringen ikke har nogen boligpolitik, kan jeg ikke lade være med at spørge fru Kirsten Jacobsen, hvad der egentlig er Fremskridtspartiets boligpolitik. Det eneste, jeg har hørt, er, at man ønsker et frit boligmarked og ingen yderligere begrænsninger i det ordvalg. Det er vel stort set det samme som at sige, at man ønsker jungleloven indført. Det kalder jeg ikke politik. Det kalder jeg faktisk overgreb.

Og lad mig så føje til, at jeg synes, at diskussionen om, hvad det er for en type boligmarked, vi går efter, og som vores løsninger skal dreje sig om, er meget vigtig, og at vi alt for ofte springer uden om det problem. Jeg er meget

enig i hr. Holger K. Nielsens påpegning af, at den diskussion må vi have og få at vide, hvad der ligger i et socialt boligmarked. Derfor er jeg sådan set også enig i fru Kirsten Jacobsens spørgsmål om, at vi må vide, hvad det er, vi taler om. Så på den led er vi ikke uenige.

Jeg vil godt sige, at når boligmarkedet er forskelligt fra et almindeligt marked, det være sig for diverse former for middagsretter eller for andre fornødenheder, så er det bl.a., fordi man har at gøre med ting, som er meget langvarige at producere og skal holde meget længe.

Et sådant marked skal man selvfølgelig planlægge særdeles godt, og man skal have et ordentligt beslutningsgrundlag. Det gælder for en regering, der skal føre en politik, men så sandelig og i allerhøjeste grad for den forbruger, der skal bruge sine penge på det pågældende gode. Næste sag, vi har på dagsordenen, er netop et godt eksempel på, hvor galt det kan gå, hvis man ikke har et ordentligt beslutningsgrundlag, hvad enten det nu er ens egen skyld eller det er andres skyld, at man ikke har haft det nødvendige beslutningsgrundlag.

Derfor er det, vi har brug for på boligmarkedet, først og fremmest en boligpolitik, som er planlagt ordentligt og langsigtet og stabilt, sådan at den kan skabe tryghed for de beslutninger, der træffes. Det er det første og det vigtigste krav.

Men dernæst skal vi naturligvis også sikre os nogle almindelige grundlæggende hensyn, sådan som vi i almindelighed sikrer det, når markedsmekanismen skal være med i billedet. Der er jo ingen af os, der forestiller sig, at vi skulle have en prismekanisme uden begrænsninger til at slå igennem på andre markeder. Jeg gør i hvert fald ikke. Jeg ved ikke, om fru Kirsten Jacobsen gør det, men jeg kunne ikke forestille mig, at vi pludselig skulle opgive forbrugerbeskyttelse eller konkurrencekrav eller lignende ting.

Og jeg kan slet ikke forestille mig, at vi herinde ville opgive socialpolitik. Det er klart, at boligen for almindelige mennesker, og herunder hører også folk, der er sociale klienter, er en af de allervigtigste ting, og derfor hænger boligpolitikken naturligvis sammen med socialpolitikken. Sådan kan det ikke undgå at være, men det forhindrer ikke, at markedsmekanismen knyttes til de måder, vi fordeler ressourcerne på.